

II

Truyện bốn kỳ đăng hết của KHÁI-HƯNG

Về đương ngồi ở bếp thổi hành để muối dưa, bỗng nghe tiếng quốc lộ cốp sau lưng: Nàng

biết rằng đó là ông giáo Thanh, vì chỉ có mình nàng với ông giáo ở nhà. Mẹ nàng đã ra chợ mua thức ăn, còn năm người ăn cơm trọ, xeng bữa sáng, đã kéo nhau đi cả.

Ve cố thần nhiên, chăm chỉ làm việc, như không để ý đến mọi sự xảy ra chung quanh mình.

— Cô Ve!

Không lần nào nghe hai tiếng « cô Ve » mà cô gái xấu xí kia không nóng bừng mặt. Cách xưng hô ấy, Ve cho chỉ để tăng riêng những người lịch sự, xinh đẹp trong các gia đình cao sang hay giàu có. Còn đối với nàng, đó chỉ có thể là một sự mỉa mai cay độc. Vì thế, buổi đầu Thanh gọi nàng là cô, nàng cảm tức tưởng như bị chế nhạo. Nhưng lâu dần nàng cũng quen tai, tuy vẫn còn hơi bẽn lẽn một chút, bên lên sung sướng.

— Cô Ve!

— Dạ!

Ve từ từ dừng dây, giăng điều giữ gìn khoan thai, gườm gườm, nhất là nàng cố nhìn thẳng để Thanh chỉ trông thấy một nửa mặt của mình, cố nhiên nửa mặt không có cái sẹo trắng dài ở mí mắt.

— Cô Ve làm ơn đun hộ tôi ấm nước sôi nhé?

— Thưa ông, vâng.

— Đây, ấm đây này, cô Ve.

Ve đỡ lấy cái ấm đồng ở tay Thanh, ra vại đổ nước vào, bắc lên bếp kiềng rơm lửa. Rồi nàng lại ra ngồi thổi hành, lòng bâng khuâng cảm động, thì thầm: « Người ta có học hành chữ nghĩa vẫn hơn. Ăn nói ôn tồn quá. Chả bù với năm bác kia, nhất là bác Trường, phát về xe điện, với bác San, thợ xếp chữ ở nhà in, động nói là gắt, bảo làm việc gì thì như sai dây tổ vạc. Rõ nhắng quá! Ai là đây tớ họ mới được chứ? »

Một lát sau, Ve xách ấm nước lên nhà, nói se se:

— Thưa ông, nước sôi được rồi đây ạ.

Thanh đương mài chày bài học ở trên cái hòm lớn đặt trên giường dùng làm bàn, nên không nghe thấy tiếng Ve. Ve phải nhắc một lần nữa, chàng mới quay lại, tươi cười nói:

— Cảm ơn cô nhé. Có để đây cho tôi.

Ve cúi đầu, thỏ thẻ:

— Thưa thầy, thầy pha nước hay dùng làm gì?

— Tôi pha nước đấy, cô ạ.

— Thế con đi súc ấm nhé?

— Được, cô để mặc tôi.

Nhưng Ve đã nhanh nhẹn ra bèn nước mở cái nắp vại cũ, rách nhồi bóng đầy chiếc giỏ làm bằng

liếc trộm Thanh để xem chàng có nghe rõ không. Thấy Thanh vẫn cầm cùi chày bài học mới yên tâm.

— Thưa thầy, con súc ấm tra chè mời nhé?

Thanh vẫn không ngừng lên, đáp:

— Cảm ơn cô, thế thì còn nói gì nữa. Nhưng hình như chè này còn tốt đấy mà, bỏ sợ phi, cô Ve ạ.

TIA

tre ghép, màu sơn quang dầu đã mờ xạm. Nàng lúi ra một cái ấm Thanh-tri với thức câu dây cạp chè nư, và nhấc nắp ghé mắt nhòm, lăm lăm:

— Gớm! Lệ quá! Uống cạn chẳng để phần người ta lấy một giọt.

Tiếng « người ta » dùng để chỉ ông giáo Thanh mà Ve buột miệng nói ra, nàng nghe như có chiều thân mật quá. Vì thế, Ve đưa mắt

Ve bóp mấy hạt chè bã:

— Thưa thầy, còn tốt đâu! Bã nát nhèo ra rồi.

Ve dènh dang kéo dài câu truyện để được ở gần Thanh lâu thêm một lát nữa. Trong lúc nhà vắng, đừng nói truyện với Thanh, nàng coi như một việc thăm kìn, vụng trộm, một việc có lỗi. Cái ý nghĩ ấy làm cho Ve sung sướng, chân tay cuồng quật. Nàng tra chè mời

trời rồi nước vào ấm.

— Thưa thầy, con để đây, thầy chờ một lát cho ngâm đủ rồi hãy uống.

— Được, cảm ơn cô, cứ để đây cho tôi. Nhưng này cô Ve, sao có cứ xưng con với tôi thế? Tôi chỉ hơn cô độ hai ba tuổi là cùng, cô xưng con với tôi như thế e không tiện.

Ve yên lặng đứng ngáy người nhìn Thanh, và ngắm nghía: « Thế nghĩa là gì? Đó là câu đùa bông trên ghẹo hay là lời dùng dần tự nhiên? » Nhưng thấy Thanh vẫn cúi đầu chữa bài học trò, Ve liền rón rén lảng xuống bếp. Nhưng một lát sau nàng lại quay lên nhà, rót chén nước chè nư đầy bụng đến bên cạnh Thanh và lễ phép nói:

— Thưa ông, nước chè ngâm, vừa uống rồi đây ạ.

Thanh ngừng đầu lên, tươi cười đáp:

— Cảm ơn cô nhé.

Ve giật mình vì vô linh nàng đã phỏ về phía Thanh nửa mặt có cái sẹo ở mí mắt. Nàng cúi vội đầu xuống rồi xoay người ngoảnh trông nghiêng.

— Ve!

Như cái chớp nhoáng, Ve đã biến vào trong bếp. Tiếng bác Cả reo từ ngoài đường reo vào:

— Ve! con chết dăm, ra đây tao bảo.

Ve sợ hãi bước lại gần, hỏi:

— Cái gì thế, bu?

— Cái gì à? Lại còn gì à, con quạ mỏ?

Ve ngượng quá, đưa mắt nhìn Thanh, và ước ao mong thầm rằng Thanh mãi cầm cùi chày bài, không nghe thấy lời rủa mắng của mẹ.

— Thi tao hãy hỏi mày: Mày mua na để làm gì, hử? Tiền đâu mà mua na, hử con ranh kia? Mày ăn bớt tiền chợ để ăn quà, phải không con đi?

Trong khi người mẹ nói một thôi một hồi, Ve chỉ đứng lặng, mặt tái đi, nhìn quanh mình như để tìm cứu cứu. Bác Cả hét càng to:

— Hừ, con nỡm! Sao tao hỏi, mày cứ đứng ý thần xác ra như con cá chết kia?

Ve cúi tiết trả lời buồm xồm:

— Làm gì có tiền mà mua? Ai mua? Rõ bu chỉ lười thôi.

Bác Cả đặt phịch cái rồ thức ăn

INSTITUT KHAI-DINH

ENSEIGNEMENT PRIMAIRE & PRIMAIRE SUPÉRIEUR

TONKIN — 22 Rue Lamblot — HANOI

Professeurs Français et Annamites

Local vaste et aéré

Grande cour de récréation

Rentrée des

— classes —

Cycle primaire

Cours de préparation

au B.E. et au B.E.P.S.

Cycle primaire supérieur: Lundi 7 Septembre à 7 h.

Les cours de Sténo-Dactylo fonctionnent midi et soir

Mardi 1er Septembre à 7 h. 30